

Arrest

nr. 293 071 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 30 maart 2014 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 6 augustus 2014 de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 135 681 van 19 december 2014 eveneens weigert tot de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 139 061 van 23 februari 2015 het beroep verwerpt.

Verzoeker dient op 25 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel neemt op 12 juli 2022 een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (bijlage 2). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 278 754 de beslissing vernietigt.

Op 21 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.08.2020 werd ingediend en op 27.09.2021 en 29.03.2023 geactualiseerd door :

N., C. I. (R.R.: ...)

nationaliteit: Nigeria

geboren te Umuchlma op (...)1965

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om Internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB, ingediend op 31.03.2014, werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) op 19.12.2014 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk bijna negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociaal welzijn en sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het argument dat een terugkeer naar Nigeria bijzonder moeilijk is, dient te worden gezegd dat betrokkene er niet in slaagt om deze bewaring te staven met bewijzen. Er worden medische attesten voorgelegd, maar uit deze medische attesten is het niet mogelijk om af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is te reizen. Dit argument kan niet worden weerhouden, daar betrokkene tijdelijk terug kan keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen volgens de normale procedure. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in onderhavige aanvraag zelf verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Wat betreft de verwijzing naar de elementen aangehaald in het VIB, d.d. 31.03.2014, van betrokkene; deze kunnen niet weerhouden worden daar het CGVS deze reeds in overweging heeft genomen bij de beslissing, d.d. 06.08.2014, tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming van betrokkene, dewelke werd bevestigd door de RVV op 19.12.2014.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen actuele bindingen meer heeft met Nigeria; het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In zijn VIB verklaart betrokkene immers dat er broers en zussen van hem in Nigeria verblijven, evenals meerdere kinderen van hem. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook toont betrokkene niet aan dat hij geen contact meer zou onderhouden met zijn broers, zussen en/of kinderen. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bijna 50 jaar in Nigeria verbleef en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze een bedreiging vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*Verder haalt betrokkene aan dat hij het leven dat hij in België heeft opgebouwd op economisch, religieus en sociaal vlak zal moeten achterlaten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan echter niet weerhouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2014 in België verblijft, dat hij inspanningen heeft verricht om zich in de Belgische samenleving te integreren, dat hij lid is van de *L'Église le Rocher Bruxelles* en hiervan foto's en getuigenissen voorlegt, dat hij de Nederlandse taal spreekt en taalattesten voorlegt, dat hij werkbereid is, dat hij een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke oriëntatie voorlegt en dat hij betalingen bij Mobib voorlegt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Op 21 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in gekend op de Raad onder het rolnummer 294 851.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat hij Nigeria had verlaten. Verzoeker benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Nigeria), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de door hem aangehaalde elementen in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op (...) december 1965 te Umuchima. Verzoeker is reeds langdurig woonachtig in België, nadat hij Nigeria diende te verlaten in 2014. Op 31 maart 2014 diende zij een verzoek in tot internationale bescherming, nadat hij eerder in het Rijk was toegekomen op 30 maart 2014. Verzoeker verbleef sindsdien onafgebroken in België, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het administratief dossier van verweerder. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker.

Hij keerde derhalve - sinds begin 2014 - niet meer terug naar zijn land van herkomst.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met zijn land van herkomst (Nigeria) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, het als "erg onwaarschijnlijk" wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoeker geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Nigeria verbleef voor een periode van "bijna 50 jaar". Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoeker Nigeria verliet en het verlies van binding met zijn land van herkomst omwille hiervan.

Zijn verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Nigeria. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoeker in Nigeria verbleef voor een periode van "bijna 50 jaar".

De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoeker in de bestreden beslissing. Er bovendien geen oog voor de binding die verzoeker heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die hij heeft voorgebracht bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na zijn vertrek uit Nigeria en zijn verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Nigeria. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Nigeria, de redenen waarom hij vertrok uit Nigeria en zijn langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoeker in Nigeria verbleef voor een periode van "bijna 50 jaar", wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Nigeria thans de belangen die hij nog heeft in Nigeria ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoeker.

Het staat immers vast dat verzoeker naar België toekwam begin 2014. Op 31 maart 2014 diende zij een verzoek in tot internationale bescherming, nadat hij eerder in het Rijk was toegekomen op 30 maart 2014. Verzoeker verbleef sindsdien onafgebroken in België, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het administratief dossier van verweerder. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoeker eerder langdurig verbleef in Nigeria - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoeker verblijvende is buiten Nigeria. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoeker. Dat hij voorheen verbleven heeft in Nigeria, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hem aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België.

Verzoeker heeft geen contact meer met familieleden (zoals zijn broers en zussen) of vrienden in Nigeria. De ouders van verzoeker waren reeds overleden bij zijn vertrek. Verweerder baseert zich dan ook ten onrechte op de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming van 31 maart 2014, tijdens een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij overigens enkel maar aangaf welke familieleden hij had. Verzoeker gaf niet aan dat hij nog contact had met hen, laat staan dat hij bij hen thans (op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 21 april 2023, oftewel bijna 9 jaar later) beroep zou kunnen doen om bij hen te verblijven in afwachting van een beslissing oer de aanvraag tot machtiging van verblijf. Verzoeker benadrukte van zijn kant net de binding die hij had opgebouwd met België en het verlies van elke binding met Nigeria in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoeker dat hij nog beroep zou kunnen doen bij zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen "korte tijd" omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 2,5 jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (21.04.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (25.08.2020), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing worden eveneens weergegeven. Zo wordt de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder zet ook precies uiteen waarom hij tot deze vaststelling is gekomen. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag

vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

Verzoeker duidt op het feit dat hij reeds gedurende een zeer lange periode, met name sinds 2014 woonachtig is in België. Volgens hem maakt dit een buitengewone omstandigheid uit.

Waar verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent reeds uiteen is gezet in de bestreden beslissing:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan In het kader van het verzoek om Internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB, ingediend op 31.03.2014, werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) op 19.12.2014 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk bijna negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene Ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Uit verzoekers verblijfsaanvraag, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij de omstandigheid dat hij sinds 2014 in België is naar aanleiding van een vraag tot internationale bescherming, ingeroepen heeft als bijzondere omstandigheid. Uit het bovenstaande blijkt dat verweerder dit heeft onderzocht en hierop heeft geantwoord in de bestreden beslissing. Verweerder weerhoudt dit element namelijk niet als een bijzondere omstandigheid. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet hier geen afbreuk aan. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verder betoogt verzoeker dat zijn verblijf van bijna 50 jaar in Nigeria ondergeschikt is aan zijn verblijf van bijna 9 jaar in België. Hij stelt dat het aannemelijk is dat na een verblijf van 9 jaar in het buitenland, de banden die hij in Nigeria had teloor zijn gegaan. Ook omtrent dit element heeft verweerder zich in de bestreden beslissing reeds uitgesproken:

“Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen actuele bindingen meer heeft met Nigeria; het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing In het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In zijn VIB verklaart betrokkene immers dat er broers en zussen van hem In Nigeria verblijven, evenals meerdere kinderen van hem. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook toont betrokkene niet aan dat hij geen contact meer zou onderhouden met zijn broers, zussen en/of kinderen. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bijna 50 jaar in Nigeria verbleef en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

(...)

Verder haalt betrokkene aan dat hij het leven dat hij in België heeft opgebouwd op economisch, religieus en sociaal vlak zal moeten achterlaten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan echter niet weerhouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2014 in België verblijft, dat hij inspanningen heeft verricht om zich in de Belgische samenleving te integreren, dat hij lid is van de Légglise le Rocher Bruxelles en hiervan foto's en getuigenissen voorlegt, dat hij de Nederlandse taal spreekt en taalattesten voorlegt, dat hij werkbereid is, dat hij een attest van inburgering en een attest

van maatschappelijke oriëntale voorlegt en dat hij betalingen bij Mobib voorlegt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Het oordeel van verweerder dat de in België opgebouwde sociale banden gedurende een verblijf van 9 jaar niet primeren boven de familiale en sociale banden die verzoeker in zijn land van herkomst heeft opgebouwd gedurende zijn 50 jaar verblijf aldaar, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. De kerngezinsleden van verzoeker, zoals zijn kinderen, zijn broers en zussen, wonen immers nog allemaal in Nigeria en verzoeker heeft geen familie in België. Bovendien stelt verweerder op redelijke wijze dat zijn verblijf in België en de opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verzoeker voert dan wel aan dat zijn banden met Nigeria teloor zijn gegaan doch hij brengt hiervan geen bewijsstukken bij. Verzoeker kan niet zonder meer voorhouden dat de banden met zijn land van herkomst, waar hij bijna 50 jaar heeft gewoond, verloren zijn gegaan door het enkele feit dat hij reeds 9 jaar in België verblijft. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker weldegelijk nog een band heeft met Nigeria.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn in België opgebouwd privéleven waarin sociale bindingen zijn tot stand gebracht. Verzoeker begrijpt niet waarom de sociale banden die in België zijn opgebouwd onvoldoende zouden zijn om te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld omtrent de sociale banden van verzoeker:

*“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociaal welzijn en sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.
(...)”*

Verder haalt betrokkene aan dat hij het leven dat hij in België heeft opgebouwd op economisch, religieus en sociaal vlak zal moeten achterlaten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan echter niet weerhouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2014 in België verblijft, dat hij inspanningen heeft verricht om zich in de Belgische samenleving te integreren, dat hij lid is van de Légglise le Rocher Bruxelles en hiervan foto's en getuigenissen voorlegt, dat hij de Nederlandse taal spreekt en taalattesten voorlegt, dat hij werkbereid is, dat hij een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke oriëntale voorlegt en dat hij betalingen bij Mobib voorlegt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verweerder stelt uitdrukkelijk dat de sociale banden van verzoeker de gebruikelijke banden niet overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven niet zodanig gebonden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria, bijvoorbeeld met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag, uitgesloten zou zijn. Het komt er aldus op neer dat de sociale banden die verzoeker in België heeft opgebouwd hem niet verhinderen tijdelijk terug te keren naar Nigeria om daar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. In dit opzicht kunnen de sociale banden van verzoeker dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de beweerde sociale relaties in de bestreden beslissing niet zou volstaan. Bovendien stelt verweerder dat de aangehaalde elementen van zijn verblijf sedert 2014 in België en integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Deze zienswijze vindt uitdrukkelijk steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange*

duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in zijn specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Waar verzoeker tenslotte betoogt dat het begrip ‘tijdelijk’ dient te worden verduidelijkt door verweerder, kan hij niet worden gevolgd. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Het feit dat verzoeker in zijn land van herkomst een zekere tijd zou moeten wachten op de uitkomst van een procedure om een verblijfsmachtiging te verkrijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat hij er niet in geslaagd is buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken die hem zouden toelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet te kunnen indienen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde in een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, bijkomende uitleg zou moeten verschaffen over de behandelingsduur van een aanvraag vanuit het buitenland. Hetzelfde moet worden gesteld waar verzoeker bekritiseert dat de administratieve overheid een periode van 2,5 jaar in beslag heeft genomen om zijn aanvraag te behandelen, met name dat er geen wettelijk bepaalde beslissingstermijn geldt. De Raad ziet dus niet het belang van deze kritiek in.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN